Plavba z Říma na Krétu

Z Říma na Krétu, aneb termální lázně, činná sopka a trocha byrokracie
V dubnu 2014 jsem společně se čtyřčlennou posádkou uskutečnil přeplavbu z Říma na Krétu. Tato plavba trvala 16 dní a celkem jsme napluli 880 námořních mil. Plavbu jsme si zpestřili návštěvou zajímavých míst, jako byly například termální lázně na ostrově Ischia, nebo výstupem na činnou sopku Stromboli.

Po ročním pobytu s lodí v italských vodách jsme zamířili do Řecka, konkrétně na ostrov Kréta, kde jsem hodlal strávit další rok. Po společném shledání s posádkou a příjezdu do maríny, plavba začala následující den ráno v 8 hodin. A to dobrodružně již od začátku. Zjistil jsem, že z maríny nemohu s lodí vyjet, protože byla kýlem nasedlá na dně. Marína Nautilus se nenachází na moři, nýbrž na řece Tibeře, která protéká Římem, a asi jednu míli za marínou se teprve vlévá do moře.

Zde jsou lodě vyvázané až ve třech řadách na sobě ke břehu a březnová povodeň nanesla do koryta hodně bahna. Zvýšilo se tak dno, kýl se do něho zaryl a my nemohli pryč. Po dvou hodinách byla loď za pomoci remorkéru z bahna uvolněna a mohli jsme vyplout na moře.

První část plavby směřovala odsud přímo na ostrov Ponza, vzdálený 70 námořních mil. Zpočátku vál příjemný vítr o rychlosti 15 uzlů, v půlce etapy pak zcela utichl a druhou část jsme pokračovali na motor. Je minuta po půlnoci a my připlouváme do západní zátoky ostrova Ponza, 12°57‘00“E a 40°53‘34“N. Kotvíme na hloubce 6 metrů.

Dne 5. dubna jsme odtud ve 12:20 vypluli na 48 námořních mil vzdálený ostrov Ischia. Tam máme v plánu navštívit známé termální lázně. Ve 20 hodin jsme k ostrovu dopluli, konkrétně do maríny Casamicciola, kde jsme se za obvyklou cenu 70 euro za den vyvázali. Bohužel, na místě jsme zjistili, že lázně jsou ještě zavřené a standardně otvírají až v květnu. Někteří místní lidé mají termální vodu zavedenou i do svých rodinných domů, ale nás dál nezvali. Zastavili jsme taxi a ptali se řidiče, jestli ví o nějakých otevřených „termálech“. Ačkoli nám nedokázal

poradit, vozil nás po ostrově a hledal nějaké již otevřené lázně s námi. Konečně jsme jedny našli, u pláže Lido di San Montano. Teprve se sice připravují na sezonu, ale mají již v provozu několik bazénků s horkou vodou a za snížené vstupné 10 euro si další den odpoledne můžeme horké vody trochu užít. Plná cena je sice zhruba 50 euro, protože však návštěva stojí za to, doporučuji tuto oblast navštívit až od května do konce října, kdy jsou na ostrově termální lázně oficiálně otevřeny.

Sedmého dubna ve čtvrt na osm ráno jsme vyrazili do přístavu Ischia k čerpací stanici, abychom doplnili nádrž s naftou. Jen pro zajímavost, nafta je tu poměrně drahá, cca 1,90 euro/litr. A navíc se nám tu opět něco přihodilo. Blížíme se ke stojanům, už doplouváme pouze setrvačností lodi k nábřeží, jenže loď zastavuje – byť podle pilota hloubka u čerpací stanice pro nás má být dostačující. Opět jsme nasedli do bahna a ani zpětný chod nestačí k tomu, aby se loď uvolnila. Nechávám zařazeno zpět, asi 1500 otáček motoru. Zkoušíme zcela do boku vyložit ráhno a jeden z posádky ručkuje po ráhnu, aby nahnul loď. Doufáme, že těch pár centimetrů bude stačit, aby se kýl z bahna uvolnil. Nepomáhá to.

Spouštíme gumový člun, abychom vyvezli za záď lodi záložní kotvu nastavenou dlouhým lanem. Chceme ji hodit na dno a postupně k ní loď přitahovat, aby unikla z mělčiny. Nicméně než stačíme do člunu nastoupit, přijíždí k přístavu malá vlečná loď, které nám nabízí pomoc. Chystáme se jí hodit lano. V tu chvíli se naše loď sama uvolňuje a začíná couvat. Celou dobu pomalu vyjížděla z bahna a my jsme si toho nevšimli. Od kapitána remorkéru se dozvídáme, že u čerpačky je sice hloubka dobrá, ale musí se naplouvat levobokem protože z pravé strany je mělčina. Také je to tím, že ponor naší lodi je 2,2 metru.

S natankovanou naftou opouštíme přístav v 8:23 a směřujeme k ostrovu Stromboli vzdálenému 132 námořních mil. Pro dnešek ale ještě není dobrodružstvím konec. Sotva uplyne hodina, zažijeme v reálu situaci „muž přes palubu“, respektive žena. Zcela nečekaně opouští loď moje dcera, která se snažila nabrat do kbelíku vodu na opláchnutí paluby. Hodila jej z boku lodi, ovšem přivázaný na lanku, jež má pevně omotané kolem ruky. Plujeme rychlostí 8 uzlů a kbelík, který prudce nabral vodu, ji za ruku doslova katapultuje přes

zábradlí z paluby. Malé připomenutí, jak je nutné dávat pozor. Hlavně v noci nezapomínat na harnesy a na ně umístit světla.

Následující den, po 21 hodinách plavby, v 5:20, doplouváme k ostrovu Stromboli, abychom podnikli výstup na vrchol a sledovali erupce této stále činné sopky. U ostrova však chybí jakákoli zátoka a kotvení je možné pouze na otevřeném moři přibližně na souřadnicích 15°14‘33“E a 38°48‘22“N, kde je hloubka kolem 10 metrů. Úbočí ostrova je strmé a hloubky jsou jinak velké, tudíž nepoužitelné pro kotvení. Tady za klidného moře zakotvíte.

Hlídat loď zůstávám já, zatímco posádka se vydává za dobrodružstvím – dle mých instrukcí z minulého výstupu na tuto horu. Musí překonat výškový rozdíl 940 metrů, je potřeba tedy počítat s tím, že výstup potrvá alespoň 4 až 5 hodin. Doporučuji si na tento výlet vyhradit celý den. Proto je potřeba, aby někdo zůstal na lodi a byl schopen manévrování. Pro vzájemné spojení a komunikaci používáme radiostanice. Nutno dodat, že výstup na sopku není dovolen a hrozí pokuta až 500 euro na osobu. O tom se však dočtete až na půli cesty na informačních tabulkách, které jsou po obvodu kopce rozmístěny. Výstupy jsou možné jen s placeným průvodcem. Dosáhne-li však někdo této výšky, už se mu asi nebude chtít vracet dolů. Moje posádka měla namále. Po cestě je zastavil místní průvodce a seismolog a nechtěl je pustit výš. Naštěstí jeden člen naší skupiny plynně hovořil italsky a přesvědčil je, že je také vulkanolog a horský vůdce a že v batohu mají přilby a dýchací přístroj. Průvodce uvěřil a posádka mohla pokračovat. Nahoře strávili hodinu pozorováním dvou výbuchů sopky, které následovaly po sobě v rozestupu 30 minut. Pozdě odpoledne se vrátili k lodi.

Další den ve tři čtvrtě na devět vyplouváme do Mesinské úžiny s takovým načasováním, abychom úžinou proplouvali společně s proudem ze severu na jih. Poslední zastávka a doplnění nafty nás čeká v Reggio di Calabria. Zde doplňujeme i zásoby potravin a následující den v 10:53 opouštíme Itálii a směřujeme k prvnímu řeckému ostrůvku Kythira, vzdálenému 340 námořních mil. První dva dny nás pohání příjemný vítr o síle 10 až 20 uzlů, který však po dvou dnech utichá a přichází bezvětří.

13. dubna v 18:40 doplouváme na Kythiru za pomoci motoru. Loď jsme vyvázali bokem k nábřeží. Zbytek dne trávíme odpočinkem. Tento ostrov je pro nás vstupním bodem do Řecka. Čekají nás zde formality s příjezdem. Navštěvuji „port police“. Zde začíná pravá byrokracie a po mně je požadován řecký dokument „tranzit log“, který ještě nemám. Na otázku, jak ho mám tedy získat, mi odpoví, že tento dokument musím zakoupit na místním úřadu ve městě za 50 eur a následně se s ním dostavit do kanceláře přístavní policie. Kde najdu místní úřad? Ukazují směrem na vysoký kopec, kde je malé městečko, odsud vzdálené asi 4 kilometry.

Venku řádí průtrž mračen a leje, jak kdyby se protrhla obloha. Nakonec se sám policista nabízí, že mě tam sveze autem. Což se ukáže jako velmi užitečné, protože komunikace na místním úřadě na mě dělala dojem, jako by tuto záležitost řešili snad poprvé a pořádně nevěděli, co chceme, byť to s nimi vyřizoval řecký policista. Vše se děje ústně, bez jakéhokoliv dokladu. Z úřadu jsme odesláni do banky, kde musím částku vložit na účet. Nikdo mi však nesdělil kolik a na jaký účet. Naštěstí opět vše zařídí policista, který mě do banky odvezl. Díky jeho pomoci vše proběhlo v pořádku. Z banky se vracíme s dokladem na úřad, kde po dalších 15 minutách dostáváme formulář „tranzit log“. S ním už můžeme zpátky na policii, kde proběhne standardní administrativa. Dostávám vstupní razítko a usmívající se policista poznamená: „Takovou byrokracii jste asi nikde nezažil, tak vítejte v Řecku.“ Celý tento maraton trval tři hodiny.

Vracím se k lodi, která se zmítá na vlnách u betonového nábřeží. Za dobu, co jsem byl pryč, se předřelo jedno vyvazovací lano a fendry jsou mačkány téměř až k prasknutí. Situaci vyhodnocuji jako nebezpečnou, a proto loď odvazuji a vyplouváme dál od nábřeží, kde

zůstáváme stát na vlastní kotvě. Jinak ostrov Kythira působí malebně a plánuji, že se zde v budoucnu zastavím na delší dobu. Večer v místní taverně poblíž přístavu si dáváme večeři. Je zde ještě touto dobou prázdno, sezóna nezačala, takže jsme tu prakticky sami.

Dalšího dne, 15. dubna, ve čtyři hodiny ráno opouštíme ostrov Kythira a plujeme k severozápadnímu pobřeží ostrova Kréta do města Khania, vzdáleného 68 námořních mil, tam připlouváme ve 14:30. Před Krétou se před námi z moře vynořuje ponorka. I na mapě je zde vyznačena ponorková cvičná oblast. Khania nás okamžitě okouzlí svým půvabem starobylého městečka, kde jsme vyvázáni zádí přímo před tavernou. Místní restauraci ale nenavštěvujeme, rozhodli jsme se vychutnat si jídlo na lodi. Ve městečku trávíme odpoledne a noc. Jeho návštěvu mohu jen doporučit.

V 5:26 jsme vypluli podél severního pobřeží Kréty směrem na východ, kde byl naší další zastávkou navečer Heraklion. V pilotu je uvedena marina na souřadnicích 25°08‘10“E a 35°20‘38“N, ale když jsme připluli, nebyla zde žádná obsluha, nikdo na rádio neodpovídal. Marína byla úplně plná až na dvě volná místa, která však byla označena s tabulkou se jménem lodi. Předpokládali jsme, že tato místa jsou privátní. Bylo již 21 hodin a nikde nikdo, tak jsme se na jedno z těchto míst vyvázali. S tím, že když loď s příslušným jménem připluje, budeme jí muset uvolnit místo. Zkrátka, plánovat si zastávku v této maríně znamená určitou nejistotu.

Z Heraklionu vyplouváme v půl dvanácté a plujeme podél severního pobřeží Kréty směrem na východ ve větru 20 až 30 uzlů, v poryvech až 40. Vítr je v této oblasti hodně poryvový, což způsobují až 2,5 tisíce metrů vysoké hory Kréty, které jsou touto dobou ještě zasněžené. Obeplouváme mys Ioánnis, měníme kurz k jihu a v 17:30 házíme kotvu v zátoce Spinalonga na souřadnicích 25°44‘23“E a 35°16‘43“N, kde se velmi příjemně kotví na hloubce mezi třemi až osmi metry. Zátoka je velmi rozlehlá a dobře krytá ze všech stran. Poslední den, 18. dubna, v 7:21 vyplouváme ze zátoky Spinalonga a směřujeme do cíle naší přeplavby, maríny ve městě Agios Nikolaos, kde v 10:18 loď definitivně vyvazujeme.